

חיה בסרטן (1)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

חיה בסרטן (1)פורסם ב18 במרץ 2008, 0:47 בכללי

לפני כחצי שנה אובחנתי כחולה ב"סרטן השד". השד האפל של כל אישה. התגובה הראשונה שלי הייתה כמובן הים ואלם. אבל מהרגע שהבנתי שאני לא בסכנת חיים. ולא עומדת להפרד מהיקרים לי יותר ומהיקרים פחות. החלטתי להסתכל על הצד המחוייך של המחלה. ולקחת ממנה רק את הטוב שאפשר.

הסיפור שלי מתחיל בבדיקה שגרתית באמבטיה. הרגשתי מעין יבלת מוזרה. בתור הפוכונדרית ידועה. דווקא שללתי על הסף את הדיאגנוזה המדאיגה. והמשכתי בשגרת חיי. תוך כדי התעלמות אלגנטית מ"החידוש". חודש אחרי כבר הגעתי לרופא. ששלח אותי לבדיקות המקובלות. אוף, זה כל כך לא הסתדר לי... בדיוק הייתי אמורה לנסוע לחופשה באילת. (שמתי לב שהוא מתחיל איתי הגושיש הזה ממש לא טוב. כל הזמן זה ממש לא מתאים לי ופוגם בשגרת חיי).

אך הרופא ההגיוני שלי שכנע אותי שכביש הערבה הרבה יותר מסוכן מגילוי סרטן. וכך אחרי ממוגרפיה וביופסיה. נסעתי לסכן את חיי בכביש הערבה בואכה אילת.

מעולם לא נהייתי כל כך באילת. שעות של רביצה בריף הדולפינים בחם ובשמש. (כאילו... סרטן כבר אולי יש לי...) ואכן, כביש הערבה ארוך ומסוכן. אז אם עברתי אותו אעבור הכל לא????

טלפון מודאג מרופאי הנאמן. הטיס אותי חסרת נשימה לבית החולים. בסרטים תמיד רואים את הרופא מבשר בשורת איוב. אך החולה רואה רק שפתיים זזות לא מבין כלום. היי, גם בחיים זה ככה. לא הבנתי מילה וחצי מילה ממה שנאמר לי. שרטוטים שורטוטו. מפות נפרשו. ערימת דפים עם הוראות שימוש נאמרו. ואני... רק רציתי חיבוק חם ואוהד מרופאי. הבטחה להמשך חיים. וסיום בנימה אופטימית. אבל את זה לא קיבלתי.

ובגלל שלא קיבלתי אז החלטתי לקחת. החל מרגע זה. לא שומעת מילים כמו: קשה, כואב, ארוך, במילחמה כמו במילחמה. הכל כשר!!! ואני מתכוונת לנצח.

לרשומה הבאה <<הוספת תגובה | חזרה לבלוג - חיה בסרטן (1)